

NEKIZAPPOHTISI
BUDOK

N 50°45'03.66200
E 12°05'26.07181

PĚŠKY KOLEM ČESKA

Petr Nazarov

PUTOVÁNÍ
▶ ▶ ▶ JIŽNÍ
STEZKOU

Pěšky kolem Česka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Petr Nazarov
Pěšky kolem Česka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Petr Nazarov ▶ ▶ ▶ ▶ ▶

▶ ▶ ▶ ▶ PĚŠKY ▶ ▶ ▶ ▶
▶ ▶ ▶ ▶ KOLEM ▶ ▶ ▶ ▶
▶ ▶ ▶ ▶ ČESKA

PUTOVÁNÍ
▶ ▶ ▶ ▶ JIŽNÍ
STEZKOU

≡ KNIHA ZLIN

Úvod

V mládí jsem miloval několik sportů, především fotbal. Když jsem dorostl, pár let jsem se věnoval spíš jiným záležitostem, ale po čase jsem se k fotbalu zase vrátil. A spolu s ním i k aikidu, cestování a chození do přírody. Vždy jsem měl chuť svobodně se toulat krajinou, jen tak bez cíle. Kromě mnoha túr, absolvovaných u nás i v zahraničí, jsem se zúčastnil hned prvního ročníku Beskydské sedmičky, závodu Krakonošova stovka a dalších. Chystal jsem se na závod kolem hory Mont Blanc a připravoval se absolvovat pouť do Santiaga de Compostela. Při jedné procházce lesem s mým zlatým retrívrem mě zničehonic píchlo v koleně, a to byl na dalších pár let konec fotbalu a turistiky – praskl mi meniskus. Jelikož nerad chodím k doktorům a operace je pro mě až to nejzazší řešení, tři roky jsem snášel střídavě větší či menší bolest. Pak začala naštěstí ustupovat a po pár letech zmizela úplně.

Začal jsem zase chodit na túry a postupně přidával kilometry. Když jsem věděl, že už moje tělo dobře snáší větší zátěž, vydal jsem se i na několikadenní pochod. Na Novém Zélandu jsem pak na různých túrách nachodil několik set kilometrů. V hlavě se mi rodila myšlenka znovu uskutečnit nějaký dálkový pochod. Napadlo mě, že bych ani nemusel chodit do Santiaga de Compostela, ale že bych se mohl toulat naší vlastí. Na internetu jsem potom našel několik lidí, kteří šli dokonce kolem celého Československa, a tehdy jsem se pro cestu kolem Česka nadchnul ještě víc. Jako asi většina z nás, i já jsem však měl nějaké závazky: péči o nemocnou matku, shánění financí na dostavění domu a další běžné starosti.

Uběhlo dalších pár let. Poté vyšly o cestě kolem Česka asi tři knihy (alespoň co já jsem četl) a o putování kolem naší vlasti začalo projevovat zájem mnoho dalších lidí. Když mi pak v jediném roce zemřeli čtyři blízcí lidé včetně matky, věděl jsem, že mě v plánované pouti už nic nezastaví.

Průzkumy dokazují, že pěší turistika je jedinečný zážitek, který navíc přináší výhody nad rámec toho, co lze získat z běžného cvičení. Chůze posiluje srdce, pomáhá udržet bystrou mysl, člověk je klidnější, kreativnější a šťastnější. A pokud jste jako já a náhodou žijete v místě, kde blízké lesy umožňují procházky mezi stromy, tím lépe. Je dokázáno, že pobyt v blízkosti stromů může mít i další blahodárné účinky, možná díky určitým organickým sloučeninám, které stromy vylučují a které povzbudí naši náladu a celkovou psychickou pohodu. Turistika v přírodě je pro naše zdraví natolik prospěšná, že ji někteří lékaři začali předepisovat jako doplněk léčby nemocí.

Vzdálenosti, které v téhle knize uvádím, neodpovídají ani nejkratším, ani nejzajímavějším možným trasám mezi jednotlivými místy. Značí skutečný počet kilometrů, které jsem našlapal, někdy i díky tomu, že jsem zabloudil. Co se týče nocování v přírodě nebo v penzionu, výbavy či rychlosti pochodu, rozhodně se nechci s nikým srovnávat, a už vůbec ne s někým soutěžit. Hlavním cílem bylo si tuto cestu užít, protože o to jde v životě především.

Tato kniha není návodem, kudy jít, nabízí jen jednu z mnoha možností, jak si zpestřit život poutí kolem naší vlasti. Může se stát receptem, který vás inspiruje k rozhodnutí podobnou cestu uskutečnit. Knihy, které radí, jak nejlépe zdolat trasu kolem Česka, napsali Jan Hocek a Martin Úbl.

Velcí vypravěči minulosti se vydávali do neznámých končin a vraceli se s příběhy. Byly to zároveň výpravy do jejich vnitřních světů a jako by nám, posluchačům, říkali: „Tady je to, co jsem zjistil o sobě a o světě, ve kterém žiji. Chtěl bych se o to s vámi podělit.“ Je to akt dávání.

Člověk, který alespoň jednou nezkusí jít za hranu obvyklého bytí, neotestuje, čeho je jeho tělo vlastně schopné, nepo-

chopí, co všechno je možné. O rekordy tu vůbec nejde, je to spíš o uvědomění si skutečnosti, že každý z nás může překročit hranici svého komfortu. Život může být dobrodružnou cestou do neznáma, pokud jste připraveni plout dál za poznáním.

Den 0

„Jenom odvaha uskutečnit cestu učiní,
že se cesta objeví.“

Paulo Coelho

Moje cesta začíná v Plzni na vlakovém nádraží, kam mě přiváží přítelkyně Jolana, která se se mnou na několik týdnů loučí. Odtud vyrážím vlakem do Havířova, kde na mě bude čekat kamarád Martin. Ten bydlí s manželkou Martinou v Dolní Dávnici, což je část Havířova. S oběma jsem se seznámil už před bezmála deseti lety díky mojí knize *Aloha Molokai*; tehdy mě pozvali na besedu k nim do knihovny. Troufnu si říct, že od té doby jsou jedni z mých nejmilejších přátel. Vídáme se zhruba dvakrát ročně, kdy společně strávíme i několik dní. Téměř půl roku před začátkem mojí cesty okolo Česka se s Martinem domlouváme, že by šel první dva dny se mnou. Martin je od mládí tremp tělem i duší – do lesů a do hor vyráží už od svých třinácti let.

Avšak dříve než dojedu do Havířova, už od Martina vím, že zrovna první dva dny – nebo určitě minimálně první den – má lejt jako z konve a být celkem chladno, jen kolem čtyř stupňů nad nulou. Internet hlásí doslova „vydatnou zálivku“, takže se máme na co těšit.

„No to je pěkné,“ říkám si, „snad to Martin nezruší.“ Martina ale špatné počasí nemůže rozhodit a náš plán se nemění.

Původně jsme chtěli spát dvě noci ve stanu, ale kvůli špatnému počasí se nakonec na poslední chvíli rozhodneme zkusit jinou, pohodlnější variantu. Na první den si tedy zamluvíme poslední dvě volná místa na chatě Skalka, která se nachází nad Mosty u Jablunkova, a na druhý den Martin domlouvá přespání v trampském srubu u potoka Černá Ostravice v Beskydech.

Do počátečního bodu, tedy na nejvýchodnější místo České republiky, nás má odvézt další společný kamarád Jarek, čímž nám ušetří cestování několika autobusy a taky spoustu času.

Martin ještě večer kontroluje počasí a pršet opravdu má, ale ujišťuje mě, že se těší, až vyrazíme. Skvělý přístup! Vlastně jsem od něj ani nic jiného nečekal.

»» S Martinem

»» Po cestě z chaty Skalka

Den 1. — 14,5 km

Nejvýchodnější
bod ČR ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶
▶ ▶ chata Skalka

„Příroda je zdrojem všech skutečných znalostí. Má svou vlastní logiku, své vlastní zákony, nemá žádný účinek bez příčiny ani vynález bez nutnosti.“

Leonardo da Vinci

Od rána drobně prší. Konečně sedíme u Jarka v autě a vyrážíme do výchozího místa našeho pochodu, vzdáleného zhruba pětáctyřicet kilometrů. Tělem už mi projíždí zvláštní vzrušení. Čeká mě trasa dlouhá víc než tisíc kilometrů, což už je docela výzva. Zvládnu to, nebo ne, vydrží mi zdraví? honí se mi hlavou. Ale co – každopádně si užiju, co bude, vychutnám si každý zdo-laný kilometr a nechám věcem, tak jako vždy, volný průběh. Bude to tak, jak to má být, přijmu, co přijde, pomyslím si. Vždycky si uvědomuju, že když člověka žene jenom nutková potřeba za každou cenu dosáhnout cíle, přestává být život dobrodružstvím. Nezažije pak tolik různých radostí a kouzlo slunečního svitu, neuvidí barvy přírody, neucítí vůni lesa, neuslyší zpěv ptáků a neuvědomí si plně krásu života, který se rozvíjí kolem.

Přijíždíme na malé parkoviště za osadou Bukovec, kde chceme nechat auto a dojít pěšky do nejvýchodnějšího bodu Česka. Na okolních loukách rostou vzácné orchideje, proto je tato oblast chráněnou rezervací. Vylézáme z auta a zdá se, že přestává pršet. „To vypadá nadějně,“ říkám optimisticky, ale Martin odvětí: „Nechval dne před večerem,“ a má pravdu. Momentální pauza bez deště je asi jen chvilkové uklidnění shůry, jelikož ta pravá průtrž má teprve přijít. Přes podmáčenou louku se noříme všichni tři do lesíku. Tady už narážíme na první hraniční kameny – ty novodobé i ty historické z dob Těšínského knížectví. Po chvilce přicházíme na místo, které je považováno za nejvýchodnější bod Česka. Nachází se u říčky Olecka na česko-polské hranici a označuje ho asi metr vysoký špičatý kámen, na němž je napsáno:

Nejvýchodnější bod České republiky. Skutečný nejvýchodnější bod ale leží ještě o kousek vedle a musí se za ním do vody. Říčka není hluboká, má břidličné dno a vystupuje z ní jeden atypický kámen – jako by byl jakýmsi hřebenem pročešávajícím vodu. My ale do vody neležeme.

Jsme tu a hned je třeba udělat několik prvních fotek. Martin má s sebou foťák, zatímco já jsem si na tuto cestu poprvé svůj fotoaparát nevzal. Koupil jsem si ale jeden z nejlepších mobilů na trhu, co se kvality focení týče. Z důvodu nechťené reklamy neuvedu jeho značku, ale ti, kdo se pohybují v těchto vodách, ví, že možností je jen pár. Můj batoh váží bez vody a bez jídla deset kilogramů, takže nést s sebou celou cestu těžký fotoaparát včetně nutných objektivů by bylo neuvážené. Jarek nejprve fotí mě s Martinem u hraničního kamene, pak se fotíme všichni tři, a když jsme nasycení, je třeba vydat se na naše pěší dobrodružství. Vrátime se asi kilometr společně, pak se rozloučíme s Jarkem, ten nám popřeje hodně štěstí a my s Martinem vyrážíme. Zpočátku prší jen drobně. Potkáváme několik krav volně se pasoucích na loukách a – asi kvůli počasí – žádné chodce, jen dva automobily s polskou značkou.

Já mám na nohou lehké běžecké boty značky Altra Lone Peak a nepromokavé ponožky, Martin si obul nepromokavé boty Merrell s membránou. Ve finále jsme na tom ale stejně, protože za krátko máme oba nohy durch promočené. Já jsem na tom možná o něco lépe, jelikož boty Altra, vážící jen čtyři sta gramů, uschnou celkem rychle. Ovšem pouze v případě, že přestane pršet.

Nedovedu si představit, jak bychom v této průtrži a větru stavěli stan. Teplota jen čtyři stupně nad nulou mi říká, že v chatě dnes bude stoprocentně útulněji.

První zastávku si dopřejeme v chatě Gírová. Nachází se pod stejnojmenným vrcholem na česko-polsko-slovenském pomezí. Už jsem tu před pár lety byl, a to právě s Martinem a jeho ženou Martinou. Zatímco se blížíme k chatě, déšť začíná nabírat na intenzitě, a tak rádi zalézáme dovnitř, kde sálá příjemné teplo z hořícího krbu. V restauraci kromě nás a majitelů nikdo jiný není. S nabídkou hned několika druhů jídel jsme ani nepo-

čítali, a jelikož je krátce po poledni, rádi si dáváme oběd. Majitelé vyzvídají, kam jsme se v tomhle nevlídném počasí vydali. „Jdeme pěšky kolem Česka,“ vysvětluje Martin. „Nebo vlastně tady Petr, já se k němu připojil jen na dva dny.“ Odpovědi jsou nám tak trochu nevěřící pohledy, které jako by říkaly, že nás ta sranda brzy přejde. V tuhle chvíli ani já sám nevím, jak to dopadne, ale dobrá nálada mě neopouští, vždyť přede mnou je toho tolik zajímavého k vidění. Martin se s majiteli domlouvá, že by tady na chatě Gírová uspořádal vystoupení své country kapely. Podle slov majitelů sem během léta přichází celkem dost lidí.

Zdržíme se asi hodinu a pak vyrážíme ven, kde už však začíná hustěji pršet, a nám se do toho deště z vyhráté místnosti ani moc nechce. Zpočátku to ještě docela jde, ale netrvá dlouho a spustí se vytrvalý, nemilosrdný déšť, který stále sílí. Kapky nám nelítostně buší do tváří. Naštěstí nás čeká ještě jedna chata, kde se budeme moct snad i usušit. Postupně začíná docela slušně foukat. Já jdu celou cestu v krátkých kalhotách, ale navrch si musím přidat ještě jednu prodyšnou mikinu, jak se ochladilo.

Jdeme krásnými smíšenými lesy, v nichž déšť vytváří nové potoky a voda stékající po stromech nabízí zvláštní podívanou. Často slyším, že když venku prší, znamená to, že je ošklivo, ale dá se na to – ostatně jako na všechno – dívat i z jiného úhlu pohledu. Kapky vody na větvíčkách a na kamenech vypadají jako pohozené perličky, mokré listí i kůra stromů se doslova třpytí. Jakmile vám taková podívaná vstoupí do duše, rázem zapomenete na mokré nohy a vodu v botách a cítíte souznění s přírodou. Jste vděční, že můžete být součástí něčeho tak kouzelného, výjimečného a nádherného. Spokojeně si takhle sním, když tu mi v prudkém klesání do Mostů u Jablunkova, kde je pěšina deštěm už tak rozblácená, že vytváří spíš klouzačku než cestu, podjedou nohy tak, že se vezu po zadku dobré dva metry. Asi aby toho „ezoterična“ nebylo moc.

„Jsi v pohodě?“ ujistuje se hned Martin, jelikož se pár sekund nemůžu z bláta s báglem na zádech zvednout.

„Asi jo,“ odpovídám a opatrně se zvedám.

Přisedl jsem si nohu, ale nakonec všechno dopadlo dobře a bez větší újmy na zdraví – mám jen malé odřeniny o kámen. Jsem sice celý od bláta, ale to ze mě postupně smyje déšť. Když přicházíme k podchodu pod silnici, která vede do slovenské Čadce, z kopců už stéká rozbouřený potok.

V Mostech u Jablunkova se zastavíme v místním obchodě. Stékají z nás potůčky vody a místní po nás pokukují. Musíme si nakoupit zásoby minimálně na další den, protože kromě snídaň na chatě Skalka, kde máme dnes nocleh, nebudeme mít celý den možnost něco koupit. Paní u pokladny se mě ptá, kam máme namířeno. Když jí to povím, přitaká, že tudy prochází hodně lidí, kteří vyrazí z nejvýchodnějšího bodu republiky a jdou třeba jen určité části Stezky Českem. Platím a chci si dát nákup do batohu, ale mám přes něj přetažené pončo a všechno bych ze sebe musel shazovat, a tak mi milá paní pokladní pomáhá.

Nejtěžší úsek dnešní trasy nás čeká hned za Mosty u Jablunkova, kde začínáme nejprve pozvolna, ale vzápětí už strmě stoupat až k chatě Skalka. Bude to dnešní vůbec největší převýšení – na necelých čtyřech kilometrech se jedná o výškový rozdíl čtyři sta metrů. Navíc se k prudkému dešti přidává silný vítr a teplota je pouhých pět stupňů. Na otevřených pasekách, kterými procházíme, nám vítr s deštěm bičují obličej, což je docela vysilující a nepříjemné. Přiznávám, že teď už si ten déšť tolik neužívám.

Konečně přicházíme k chatě Skalka. Z oken vykukují studentky, které jsou tu na nějakém školním výletě, a jízlivě na nás pokřikují, jestli venku neprší. „Ne, vůbec ne,“ odpovídám s úsměvem. Na chatě si naštěstí můžeme všechno usušit, dát si teplou večeři, zapít ji dvěma Radegasty a spokojeně se zavrátat do peřin. První den jsme zvládli obstojně, ale byla to jedna z nejkratších tras na celé mojí pouti. Říkám si, že se nechám překvapit, jak mi bude štěstí nakloněno v dalších dnech.

»»» Nejvýchodnější bod České republiky

»»» U Malého Polomu v Beskydech

Den 2. — 24 km

Chata Skalka ▶ ▶ ▶ ▶ srub u říčky Černá Ostravice

**„Nic neuvolňuje a neosvobozuje mysl člověka
lépe než dlouhá cesta bez důležitého úkolu
a odloučení od starého okolí a samota.“**

Egyptán Sinuhet

Na chatě Skalka se ani jednomu z nás nedaří usnout. Já nakonec zaberu až někdy kolem jedné po půlnoci a Martin až ve tři hodiny. Ráno se budíme celkem brzy, a jsme tím pádem nedospalí. Posnídáme, sbalíme uschlé věci a vyrážíme do druhého dne výpravy.

Momentálně chvíličku neprší, ale vzduch je prosycený vysokou vlhkostí a všude kolem se válí hustá mlha. Míjíme Kamennou chatu a stoupáme ke kopci Velký Polom, odkud zase scházíme úzkým kamenným korytem, ve kterém zurčí stékající voda. Po zkušenostech z prvního dne, kdy jsem se natáhl do bahna, opatrně našlapujeme na kluzkou a podmáčenou stezku, což nám bere ještě trochu víc energie než normálně. Tenhle podmáčený terén mě ale čeká ještě pár následujících dní, než sejdu do nížin. Ještě několikrát stoupáme nahoru na hřeben a vzápětí scházíme zpátky dolů. Prostě Beskydy nám své přírodní poklady nevydají zadarmo. První kroky jsou namáhavé, neboť nohy se musí přizpůsobit nerovnému a kluzkému terénu. Svaly, které jsem dřív tolik nezatěžoval, začnou protestovat.

Po cestě mi Martin vypráví, že když kdysi začal jezdit na čundr, strávil v jednom roce padesát jedna víkendů z celkových dvaapadesáti pod širákem, a to i v zimě na sněhu. To je obdivuhodný výkon a smekám před Martinem alespoň kšiltovku, když už nemám klobouk. Celé roky vyráží pravidelně do přírody především s Martinou, ale taky s přáteli.

Mraky zhoustly a zase začíná pršet. Už to není takový slejvák jako včera odpoledne, ale stejně si zase musím natáhnout

přes batoh pončo. Dnes nám ani nebude dopřáno zastavit se někde na čaj. Musíme vydržet až ke srubu, od kterého má Martin půjčené klíče.

Na konci dnešní etapy se sice nachází chata Doroťanka, ale ta má otevřeno jen přes víkend a dnes je čtvrtek. Doroťanka stojí přímo na hranicích České republiky a Slovenska, na hřebenu Beskyd, přesněji na okraji osady Vjadačka. Důkazem jsou nejen hraniční kameny v blízkosti chaty, ale taky skutečnost, že Doroťanka byla postavena za druhé světové války jako celnice, sloužící německým vojákům.

Jelikož nám došla voda, vítáme, že je vedle chaty vykopaná studna. Začnu pumpovat, ale zhruba po minutě mi dojde, že pumpa nefunguje. No nic, ke srubu už je to naštěstí jen pár kilometrů a my se nebojíme pít vodu z potoka. Samozřejmě si nejdříve kontrolujeme v mapách, jestli potok nemá přítok z nějaké vesnice, což už by bylo trochu riskantní.

Dnes potkáváme vůbec první lidi na naší dvoudenní túře, ale asi jsou to místní z osady. Cestou jsme vlastně nenarazili na jediného turistu. Není se čemu divit: květen, pracovní dny a deštivé počasí není zrovna ideální kombinace pro výlety do přírody.

Zbývají nám ještě asi tři kilometry chůze dolů do údolí k potoku Černá Ostravice, kde musíme najít zmíněný srub. Martin už v něm kdysi byl, ale je tomu pár let a přesně si to nepamatuje. „Když půjdeme podél potoka, nedá se minout,“ ujišťuje mě. Chvilí pokračujeme po silnici nad potokem, pak k němu sejdem a po několika stech metrech opravdu vidíme srub. Už zdálky jsem z toho místa nadšený. Srub stojí v lese na vyvýšeném místě, na ostrůvku, který kolem něj vytváří tekoucí potok. Krásnější místo na postavení srubu jsem v lese ještě asi neviděl. Abychom se k němu dostali, musíme nakonec zout boty a potok přebrodit. Přes potok je sice položena obrovská kláda, ale když po ní Martin zkouší přejít, málem skončí v potoce, jak je navlhlá a kluzká. Raději tedy volíme osvěžení. Ledová voda nás bodá do kůže jako jehličky, ale před lety jsme společně absolvovali kurz otužování podle Wima Hofa, takže nás studená voda nerozhodí. Naopak,

je balzámem na už unavená lýtka a funguje jako pumpa, která rozpohybuje lymfatický systém. Jakmile shodíme bágly, svleču se a vlezu do potoka, kde se nechávám masírovat proudem vody tak dlouho, dokud to vydržím. Když po chvíli vylezu, cítím úžasnou úlevu. Studená voda dokáže probudit tělo i mysl, a když se člověk ponoří do potoka nebo jezera, často se mu vyplaví endorfiny – hormony štěstí. Tento proces může vyvolat pocit euforie a zlepšit náladu, což právě cítím.

Konečně se dostáváme k tomu, abychom otevřeli velice umně a spolehlivě zabezpečený srub. Martinovi přátelé nám před odjezdem půjčili speciální klíče, a výraz *speciální* myslím v tomto případě doslova – váží totiž půl kila! Martin, který má lehčí bágl, vzal tohle nečekané závaží k sobě. Jako vchod do srubu slouží ocelové dveře se dvěma zámky, přičemž každý má svůj speciální klíč. Chvilku nám trvá, než pochopíme dokonalý systém odemykání a dostaneme se dovnitř, k čemuž musíme místo kliky použít další čtyřhranný klíč. Kdysi byl srub volně přístupný, přestože si ho postavila parta nadšenců z Ostravy hlavně pro sebe. Ale jak už to bývá, ne vždy se všichni chovají k věcem, které jsou zadarmo, s úctou a respektem. Postupně docházelo k demolici a čím dál většímu nepořádku, až majitelům logicky došla trpělivost a podobným výstřelkům udělali konec.

Vcházíme dovnitř. Uprostřed stojí velký stůl a kolem dokola je rozmístěné sezení a zároveň ležení. Zabíráme si každý svoje místo na spaní, odhazujeme bágly a jdeme nasbírat nějaké alespoň trochu suché dřevo na oheň, abychom si mohli usušit věci a ohřát vodu na polévku a čaj. Těsně předtím, než jdeme pro dřevo, přestává pršet, což nám na tvářích vykouzlí úsměv.

Najít tady suché dřevo je celkem kumšt, nicméně něco máme a ihned se pokoušíme rozdělat oheň. Ve srubu žádná kamna nejsou, ale hned před vchodem je ohniště. Nejprve nalámeme co nejmenší větvičky na hromádku a přiložíme pár silnějších. Větší kousky dřeva budeme muset chvíli sušit. Martin vytahuje vatu napuštěnou podpalovačem Pepo a křesadlem zažehne jiskru. Tento postup musíme opakovat celkem čtyřikrát, protože je všechno vlhké. Pak Martin rozdmýchá plamen speciální foukačí

»»» Srub u říčky Černá Ostravice

trubičkou. Konečně hoří alespoň malý ohýnek a k nebi stoupají první obláčky dýmu. Když už je kouře opravdu hodně, Martina napadne, že by mohl zavřít dveře do srubu, abychom potom uvnitř mohli dýchat. Strčí tedy do masivních dveří a ty se s vrzáním zaklapnou. V tu chvíli se na sebe vyděšeně podíváme a oběma nám to dojde – klíč! Leží uvnitř!

„Martine, my tam máme klíče!“

Martin chvíli mlčí a pak s lehkým přikývnutím prohlásí: „No, tak to jsme asi v prdeli.“

Ale je to spíš jen momentální zhodnocení situace, kterou se okamžitě snažíme vyřešit. Tak co teď? Obcházíme srub kolem dokola, jestli není ve střeše nebo jinde nějaký průlez, ale kvůli bezpečnosti tu nic takového není. Dovnitř neproleze ani myš. Všechny naše věci jsou v chatě a na sobě máme vlhké oblečení. Pokud se do srubu nedostaneme a zůstaneme tady u potoka až do rána, zmrzneme. Před setměním na nás na chvíli probleskne slunce, které jsme neviděli celé dva dny. Jako by nám chtělo poslat paprsek naděje.

Musíme se pokusit dveře otevřít. Martin vytahuje nůž a zkouší ho zastrčit do čtyřhranného otvoru na kliku, ale nejde to, ostří je příliš široké a zámek nechce povolit.

„Co ořezat nějaký klacek do tvaru čtyřhranu?“ napadá Martina.

„Jo, to by mohlo vyjít,“ souhlasím.

Martin hned seřízne celkem bytelný klacík, zastrčí ho do otvoru a se slovy „Teď se budeme modlit,“ jím otočí. Modlili jsme se asi málo, jelikož klacek se zlomí. Zkoušíme další, pevnější. Ten už tam nacpeme pořádně a pomalu s ním zkoušíme otáčet. Skoro ani nedýcháme. Jde to! Dveře najednou cvaknou a otevřou se. Radujeme se jako Jára Cimrman při dobytí severního pólu. Teď už se smějeme tomu, jak jsme si málem zavařili, ale před chvílí nám do smíchu rozhodně nebylo. Teplota totiž tady v údolí klesla na čtyři stupně a v noci má být ještě o něco chladněji.

Na ohništi nám už trochu proschly nějaké větší větve, a tak si vaříme polévku z pytlíku a bylinkový čaj. Trvá to ale skoro

hodinu. Zatímco venkovní teplota klesá, naše těla i srdce prohřívají plameny ohně, který před námi vesele praská a tančí v rytmu vánku. Vnímáme teplo na našich tvářích a dlaních, které nastavujeme plamenům. Po chvíli se ale jdu zabalit do spacáku a po předešlé noci se těším na pořádný spánek. Martin ještě zůstává sedět u ohně, ale po necelé hodině taky přichází dovnitř. Chvíli ještě klábosíme, ale celkem brzy usínáme.

Mám zimní péřový spacák, který budu v polovině trasy měnit za třísezonní, a právě tento den se mi osvědčí. V noci je opravdu chladno a Martin, který má jen třísezonní spacák, se kvůli tomu probouzí zimou. Soukám se proto ven z tepla a vybaluju žďárák, který si Martin navléká na svůj spacák, a pak už je mu dobře. Oba spíme skoro devět hodin.

Den 3. — 13,5 km

Černá
Ostravice ▶ ▶ ▶ ▶
▶ ▶ chata Kmínek

„Cesta není ve hvězdách.
Cesta je v srdci.“

Buddha

Ráno vstaneme chvíli po sobě a sejedeme se u ohniště. Od včera nám tu zbyly nějaké větve, které jsou už suché, a tak oheň rozděláme během chvilky. K snídani si připravíme ovesnou kaši a čaj. Vodu bereme opět z potoka. Já se jdu ale nejdřív osvěžit, nebo spíš nabudit do ledové vody, která bodá jako jehličky. Nepotápím se celý, chci si nechat znovu prokrvit ztuhlé svaly na nohou. Když vylezu, cítím, jak se mi po těle rozlévá teplo a příjemný pocit.

Hned jak se nasnídáme, všechno sbalíme a vyrážíme na česko-slovenskou hranici do osady Konečná, kde se budu s Martinem loučit. Čeká nás slušný tříkilometrový stoupák, našťestí však nejdeme po podmáčených stezkách, ale po lesní, dobře udržované cestě.

Martinovi jede autobus asi půl hodiny poté, co dorazíme na místo. Čas do odjezdu trávím s ním na autobusové zastávce, kde jsme jen my dva. Člověk se s ním rozhodně nenudí, spíš naopak, a pořád si máme co říct. Než autobus přijede, Martin cituje moudro nějakého pro mě neznámého člověka a nabádá mě na zbytek cesty: „Zpomal a raduj se ze života. Když půjdeš příliš rychle, nepřiđeš jen o krajinu, přiđeš taky o smysl toho, kam jdeš a proč tam jdeš.“ Rád by se mnou pokračoval ještě alespoň pár dní, ale musí se vrátit. S manželkou Martinou totiž ještě toho dne večer odjíždějí na víkend někam jinam. Do-kážu si představit absolvovat s Martinem celou tuhle trasu. Je to kamarád, dobrodruh a parťák do nepohody, kterých bohužel zase až tolik není. Na druhou stranu ale vím, že když člověk

putuje sám, může se víc otevřít krajině, místní kultuře a místním lidem, jejich zvykům a tradicím, a ještě víc může zklidnit mysl, což je pro mě osobně při takovýchto poutích asi to nejzásadnější.

Martin ještě vzpomíná na to, jak jsme se poznali. Před deseti lety měl zápal plic a Martina mu z knihovny, kde pracuje, přinesla pár knih. Byly mezi nimi i dvě, o nichž později ve fejetonu na internetu napsal, že ho vyléčily. Tou první byla *Šťastná kniha* od Barbory Šťastné a tou druhou *Aloha Molokai*, kterou jsem napsal já. Když jsem se to kdysi dozvěděl, udělalo mi to samozřejmě obrovskou radost. Následovalo pozvání do havířovské knihovny a osobní setkání. Takových setkání jsem měl v životě několik a pár jich popisuju ve svých knihách. Setkání, kdy vidíte člověka poprvé, ale při pohledu do jeho očí máte dojem, jako byste ho znali celé věky. A takový pocit mám z Martina čím dál víc.

Přijíždí autobus a my se loučíme. Teď už to bude čistě jenom na mně. Dnes mě čeká ještě zhruba posledních deset kilometrů.

Za hraniční osadou Konečná musím zdolat další strmé stoupání, ale když vylezu na hřeben, čeká mě nejpříjemnější část putování přes Beskydy. Procházím převážně smrkovými lesy po poměrně širokých cestách. Mezi stále hustými mraky už občas prosvítne sluníčko a příroda kolem se hned zdá barevnější a zářivější. Na některých úsecích jsou bohužel v lesních cestách vyjeté od těžké techniky hluboké koleje, které jsou plné vody, takže si musím několikrát najít cestičky houštím nebo lesem. Jdu chvílemi na české straně, chvílemi na slovenské, kde mě okouzlí několik krásných dřevěných roubenek. Nacházím i pramen, v němž si můžu dočerpát vodu do lahve. Opět celý den nepotkám jediného turistu. Počítám, že se to změní zítra, kdy je sobota.

Celkem brzy odpoledne přicházím na slovenskou chatu Kmínek, kde dnes přespím. I tady mají otevřeno jen přes víkend, a kromě zaměstnanců a jejich přátel jsem tu sám. Po nezbytných formalitách si dávám jako pozdní oběd opečené tvarůžky s bram-

borem, což je pro mě, jakožto vegetariána, vlastně jediná volba. A na mnoha dalších místech to bohužel bude stejné, s tím rozdílem, že to nebudou tvarůžky, ale smažený sýr. Venku se úplně změnilo počasí, mraky odpluly do neznámých končin a slunce svítí na plné pecky. Je sice ještě chladno, ale sluneční paprsky mají tady nahoře sílu, a tak se na chvíli posadím ven a nechávám si prohřát tělo.

Beru si ven deník, kam dopisuju události dnešního dne, a dávám si jednoho Zlatého Bažanta. Chladno mě však po chvíli ce zažene do hospody, kde nějakou dobu sleduju mistrovství světa v hokeji. Zrovna hrají Slováci a majitelé hospody vzrušeně fandí. Po hokeji si dopředu ještě jedno pivo a poslouchám rozhovory přítomných. Musím se usmát – všichni vlastně jen čekají na příležitost, aby mohli říct něco o sobě, a některé ani nezajímá, co říká člověk sedící naproti. Skoro ani nenechají druhého domluvit a téměř každá věta začíná slovem „Já“. Opravdových posluchačů, lidí, kteří vás dokážou vyslechnout, je zkrátka poskrovnu.

Jdu raději na pokoj a volám svojí přítelkyni. Před spaním si namažu lýtka a hlavně trapézy, které už kvůli těžkému batohu začínám taky pěkně cítit, prohřívací Alpou. Lýtka si většínou spíš chladím studenou vodou v potoce nebo ve sprše, pokud ji mám k dispozici. Kdykoliv dojdou do cíle určité etapy, lehnu si někde ke stěně a zdvižené nohy opřu na pět až deset minut o stěnu. Pro svaly nohou a bederní oblast je to obrovsky úlevné.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Pěšky kolem Česka*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.